

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ.

ΕΙΛΗΣΙΣ

Ἰστέον ὅτι, ὅτε ὁ χρόνος ἐστὶ δίσεκτος, ψάλλεται ἡ ἀκολουθία αὕτη κατὰ τὴν ΚΘ'. Εἴ δὲ οὐκ ἔστι δίσεκτος, ψάλλεται τὴ ΚΗ' ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ἄγγελος μὲν τὸ χαῖρε

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς θεόφρον Μακάριε, χοροῖς τῶν ἀσωμάτων ἠρίθμησαι, σταυρὸν γὰρ ἐπὶ ὤμων σου ἀράμενος Ὅσιε, τῶ τῶν ὄλων Θεῷ ἠκολούθησας, καὶ πάθη ψυχοφθόρα, ἐγκρατείας πόνοις θανατώσας, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, καὶ σκευὸς καθαρὸν ἐχηρήματισας, Διὸ βοώμέν σοί, Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Νηστείαις ἀγρυπνίαις, τῶ Θεῷ ἀεὶ προσκολλώμενος, ἀπάσης ἡδονῆς ὑψηλότερος μακάριε ἐδείχθης, καὶ καλαῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαύστως φωτιζόμενος, ἔβλυσας διδασκαλίας ρεῖθρα, τῶν πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καὶ γνῶσιν ἐκτιθέντα, Κασσιανὲ θεόφρον σωτήριον, Διὸ βοώμέν σοί, Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Ἄνωθεν φωτισθεῖσα, ἡ σοφὴ σου Πάτερ διάνοια, διδασκαλίας φέγγος ἀπήστραψε, δι' οὗ φωταγωγεῖται Μοναζόντων τὸ σύστημα, τῶν παθῶν τῆς ἀχλύος λυτρούμενον, διὸ καὶ ἐορτάζει τὴν ἀγίαν πάντοτε μνήμην σου, τὸν Κύριον τῆς δόξης δοξάζον, τὸν ἀεὶ σὲ δοξάσαντα, ἄγωνισάμενον, καὶ νικήσαντα τὸν ὄφιν τὸν πολυμήχανον.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ἦχος β'

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

Βότρυν τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὄν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλω ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα ὠλόλυξες, καὶ ἔκραζες, Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἐνδεικνύμενος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοὶ Κασσιανὲ τὴν δὲ τὴν ὠδὴν πλέκω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος β'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν βυθῷ Κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πᾶν στρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Στεφανώσας θείαις ἀρεταῖς, Ὅσιε τὸν βίον σου, Κασσιανὲ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας, παρ' οὗ ἡμῖν αἴτησαι, ἀπολύτρωσιν τῶν πταισμάτων δεόμεθα, τοῖς ἐπιτελοῦσι, πίστει τὴν ἀγίαν σου μετὰστασιν.

Ὁλοτρόπω νεύσει πρὸς Θεόν, πάντων Ἀξιάγαστε, τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων ἐξένευσας, καὶ φῶς ἐχηρήματισας, ταῖς μεθέξει ταῖς ἀύλοις θεοῦμενος, ὅθεν σὲ τιμῶμεν, καὶ πανηγυρίζομεν Τὴν μνήμην σου.

Ίατρὸς γεγένησαι ψυχῶν, θείοις σου διδάγμασι, Κασσιανὲ ρυθμίζων τὰ φρονήματα, Μοναστῶν ἐν χάριτι, καὶ τὴν φέρουσιν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἄριστα δεικνύων, τρίβον θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Κυοφόρον ἄνανδρον Ἄγνην, πάντες σὲ γινώσκουμεν, τὸν γὰρ Θεὸν σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ὑπὲρ νοῦν ἐγέννησας, τὸν φαιδρύναντα τῶν Ὁσίων τὸν σύλλογον, Ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, πίστει μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερεινὴ Ἐκκλησία, τὴ παρουσία σου, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Ἀστέρα ἐν τῷ ὕψει σε, Ἐκκλησίας λάμποντα, ὁ φωτισμὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐν σκότει Χριστὸς πανεύφημε, ἀσκητῶν ὠραιότης Πάτερ πάνσοφε

Σταυρῷ τὸν ὁμιλήσαντα, καὶ τὸν κόσμον σώσαντα, Κασσιανὲ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καὶ πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων τροπώσάμενος.

Σοφίας πληρωθεῖσά σου, ἡ καρδιά Πάνσοφε, διδασκαλίας ἄβυσσον, ἐν Ἁγίῳ ἔβλυσε Πνεύματι, Μοναστῶν τὰς ἀγέλας καταρδεύουσα.

Θεοτοκίον

Ίάτρευσον Πανάμωμε, τὴν ψυχὴν μου δέομαι, ἐξασθενοῦσαν πάθεσι, καὶ παντοίαις ἐπαναστάσεσι, τῶν κακίστων δαιμόνων μεσιτείαις σου.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὁσιωθεὶς σὺ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καὶ λαμπρυνθεὶς σὺ τῶν καλῶν ταῖς ἰδέαις, Κασσιανὲ ὡς ἥλιος ἀπήστραψας, φέγγει τῶν ἐνθέων σου διδαχῶν τὰς καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε, ἀενάως φωτίζων, ἀλλ' ἐκτενῶς ἰκέτευε Χριστόν, ὑπὲρ τῶν πόθῳ, θερμῶς εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Τὴ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νὺν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ Προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κρίζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψης σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἀνωδίνως σὲ σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότετε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νὺν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σὲ μακρόθυμε.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσωσας, ὄλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, διὸ κραυγάζω σοί, Δόξα τὴ δυνάμει σου Κύριε».

Ἀγώσί σου, τῆς σαρκὸς ὑποτάξας σκιρτήματα, τῷ πνεύματι Ὅσιε, ταῖς Ἱεραῖς νοουθεσίαις σου, πάσας ἀπεγύμνωσας, τὰς πανουργίας τοῦ πλάνου καὶ τὰ ἔνεδρα.

Νεκρούμενος, ἐκουσίως τῷ κόσμῳ τὴν μέλλουσαν, ζωὴν κληρὸν εἴληφας, Κασσιανὲ παναοίδιμε νόμους συνεγράψω δέ, εἰς Μοναστῶν ὁδηγίαν καὶ τελείωσιν.

Ἐνώκησε, τὴ ψυχὴ σου ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, καὶ πάντων ἀνώτερον, τῶν τῆς σαρκὸς φρονημάτων σε, ἔδειξε Πανόλβιε, καὶ τῶν τοῦ πλάνου παγ' ἰδῶν ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον

Τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον τέτοκας, ἀρρήτως Πανάμωμε, τὸν τοὺς Ὁσίους λαμπρύναντα, πίστει ἀριστεύσαντας, καὶ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν ταπεινώσαντας.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν».

Ἑρπάγης ταῖς σαῖς, ἀρεταῖς θεόληπτε ὀχοῦμενος, καὶ χαίρων κατέπαυσας, πρὸς τὰ ἐπουράνια σκηνώματα, τῶν καμάτων τὰ γέρα, ἀξίως κομιζόμενος.

Νοὶ καθαρῶ, σὺ ἐνοπτριζόμενος, τὸ κάλλος Χριστοῦ, ἴστασο ἀκλόνητος, νύκτωρ μεθ' ἡμέραν τε Ἀοίδιμε, καὶ ἐνθέους δηλώσεις, ἐκεῖθεν εἰσδεχόμενος.

Δακρύων πηγαῖς, θεοφόρε Πάτερ ἀρδευόμενος, ὡς δένδρον ὑψικόρμον, ἤνεγκας καρποὺς τὰ κατορθώματα, ἐπευφραίνοντα πάντων, ἐνθέως τὰ νοήματα.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ ἡ ζωὴ, ὑπὲρ νοῦν Παρθένε ἀνατείλασα, ἐχθρὸν ἐθανάτωσεν, ἅπαντας ἡμᾶς τὸν θανατώσαντα, καὶ ἐξώωσε κόσμον, ἀπαύστως ἀνυμνοῦντά σε.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν Πάτερ ὤδευσας, πάσι τε τοῖς λόγοις σου ταύτην ὑπέδειξας, ἦν οἱ καλῶς βαδίζοντες, Παραδείσου πρὸς πλάτος εἰσάγονται.

Ἡ ζωὴ σου ὅσια γεγένηται, καὶ ἡ τελευτὴ μακαρία καὶ ἔντιμος, Κασσιανὲ Πατὴρ ἡμῶν, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀπέρριψας, καὶ ἐπαγρυπνῶν θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ἀγγελικῶς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ὡς καλὴν ὡς ὠραίαν ποθήσας σε, ὁ καλλοποιὸς Ἰησοῦς Παναμώμητε, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, καὶ θεοὶ μὲ δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Συναξάριον

Τῆ Κθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχοι

- Ἐνθεν μεταστὰς Κασσιανὸς πρὸς νόας,
- Θεΐας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.
- Εἰκάδα ἀμφ ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος».

Διόλου ταῖς νεύσεσι ταῖς φανοτάταις, θεόφρον θεούμενος, φωστὴρ ἐδείχθης ἄδυτος, ἐντεῦθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τὰ νοήματα ἡμῶν, φωταγωγοῦντα τῶν εὐφημούντων σε.

Ἡ γλώσσά σου πνεύματι ἐκτεθηγμένη, σαφῶς διεχάραξε, τὸν νόμον τὸν σωτήριον, καὶ τύπους ἐξέθετο, οἷς πὲρ ρυθμίζονται, πᾶσαι Παμμακάριστε ἀεὶ, τῶν Μοναζόντων ἀγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα Ὅσιε σωτηριώδη, καὶ ῥήματα ἄγνοιαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλυσας, Πάτερ θεόσοφε, ὅθεν σὲ γεραίρομεν πιστῶς, τὴν παναγίαν τελοῦντες μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παστὰς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ θρόνος πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος σαρκούμενος, δι' ἅκραν ἀγαθότητα, τοῦτον οὖν ἰκέτευε ἀγνή, κατοικτειρῆσαι καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

ᾠδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Εὐλογοῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Λάμπων ὡς ἀστήρ, τῷ λόγῳ καὶ τῷ βίῳ, Κασσιανὲ φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τῆς ἀγνοίας ὑπεξαίρων ἀχλύν, καὶ μέλπειν προτρεπόμενος, ἅπαντας, Εὐλογοῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἔδυσας θανῶν, ὡς ἥλιος Παμμάκαρ, ὥσπερ ἀκτῖνας δὲ κατέλιπες, ἀδύτους τοὺς λόγους σου, φωτιζούσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν πίστει τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἐπιτελούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον.

Κάλλους νοητοῦ, ἀρρήτως ἀπολαύεις ἀπολυθεὶς τοῦδε τοῦ σώματος, καὶ βλέπειν ἠξίωσαι, ἅπερ Ἀοίδιμε, Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα μέλποντα, Εὐλογοῖτε, πᾶ τὰ τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

ᾠφθης οὐρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, τὸν μηδαμοῦ Θεὸν χωρούμενον, ἀφράστως κηύσασα, καὶ τεκοῦσα ὑπὲρ ἔννοιαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι, μίαν δὲ κεκτημένον, θεοπρεπῶς τὴν ὑπόστασιν.

ᾠδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἴσχυς σοὶ δεδώρηται, παρὰ Θεοῦ καὶ δύναμις, τὰς ἀρχὰς διολέσαι τοῦ κοσμοκράτορος, ὅθεν ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς ἀληθῶς, Πάτερ θεοφόρε, χοροῖς συνηρίθμησαι, τῶν Ὁσίων ἀγαλλόμενος.

Ὡς ῥόδον ἠδύπνοον, ἡμᾶς εὐωδιάζουσιν, οἱ θεόπνευστοι λόγοι, τῆς θείας γλώττης σου, σὺ γὰρ εὐωδία ἐγένου, τοῦ δι' ἡμᾶς, Θεοῦ σαρκωθέντος, δι' ἅμετρον ἔλεος, θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, πνευματικῶς χορεύοντες, Κασσιανοῦ νὺν τὴ μνήμη ἐπαγαλλόμενοι, ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν ἀγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν σέβοντας.

Θεοτοκίον

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἀπάσης τὸν Πλάστην, ὃν ἐν Σταυρῷ, κρεμάμενον πάλαι, ὠλόλυξες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.